

ASIAINTILASTA VENÄJÄN SOSIALIDEMOKRATIASSA

Organisaatiokomitean „Izvestijan” ja „Nashe Delon” 2. numeroissa selitellään erittäin opettavaisesti ja havainnollisesti tätä asiaintilaa. Molemmat julkaisut, kumpikin omalla tavallaan, ilmestymispaikkansa erilaisuutta ja poliittista tarkoitustaan vastaavasti, kulkevat varmoin askelin eteenpäin sosialishovinismin lujittamisen tietä.

„Nashe Delo” ei ainoastaan ole tiedottamatta mitään toimituksen sisäisistä erimielisyyksistä tai suuntavivahteista, se ei ainoastaan ole korottamatta vähimmässäkään määrin ääntään „potresovilaisuutta” vastaan, vaan päinvastoin ilmoittaa erikoisessa „toimitukselta” lausunnossa (s. 19) olevansa solidaarinen potresovilaisuuden kanssa ja sanoo „internationalismin” vaativan nimenomaan „orientoitumista kansainvälisessä tilanteessa”, jotta voitaisiin päättää, *minkä* porvariston menestys nykyisessä sodassa on proletariaatille toivottavin. Tuo merkitsee, että tärkeimmässä ja oleellisimmassa *koko* toimitus on sosialishovinistisella kannalla. Tämän lisäksi toimitus, joka eroaa Kautskysta vain sosialishovinismin suuntavivahteiden puolesta, kehuu „loistavaksi”, „täydelliseksi” ja „teoreettisesti arvokkaaksi” Kautskyn kirjasta, joka on kokonaan omistettu sosialishovinismin kansainväliselle puolustelulle. Ken ei halua sulkea silmiään näkemästä, hän ei voi olla huomauttamatta, että näin muodoin „Nashe Delon” toimitus ensinnäkin siunaa venäläisen shovinismin ja toiseksi ilmaisee olevansa valmis „armahtamaan” kansainvälisen sosialishovinismin ja tekemään sovinnon sen kanssa.

„Venäjältä ja ulkomailta” osastossa esitetään Plehanovin ja Axelrodin katsomukset, eikä toimitus tee (ja se on

aivan oikein) mitään eroa niiden välillä. Ja taaskin *toimintuksen nimissä* kirjoitetussa erikoisessa huomautuksessa (s. 103) sanotaan, että Plehanovin katsomukset „käyvät monessa suhteessa yhteen” „Nashe Delon” „katsomusten kanssa”.

Kuva on selvääkin selvempi. Se legalistien „virtaus”, joka on olennoitunut „Nashe Delossa” ja joka liberaaliseen porvaristoon omaamiensa tuhansien yhteyksien ansiosta on ollut koko „Brysselin liittoutuman” ainoa reaalin virtaus Venäjällä vuosina 1910—1915, on lujittunut täydellisesti ja saattanut päätökseen opportunistisen kehityksensä täydentämällä menestyksellisesti likvidaattoruutta sosialishovinismilla. Se ryhmä, joka vuoden 1912 tammikuussa erotettiin puolueestamme¹¹⁰, on rikastuttanut todellista ohjelmaansa vielä yhdellä, erittäin tärkeällä kohdalla: työväenluokan keskuuteen on levitettävä aatteita, jotka merkitsevät isovenäläisten tilanherrojen ja porvariston suurvaltaisten etu- ja erikoisoikeuksien suojelemista ja lujittamista, vaikkapa sotien hinnalla.

Tämän poliittisen tosiasian verhoaminen „vasemmistolaisilla” korulauseilla ja näennäisesti sosialidemokraattisella ideologialla — se on Tshheidzen ryhmän legaalisen ja Organisaatiokomitean illegaalisen toiminnan todellinen poliittinen tarkoitus. Aatteellisessa suhteessa tunnus: „ei voittoja eikä tappioita”, käytännöllisessä suhteessa — „hajotustoiminnan”-vastainen taistelu, jonka läpikäymistä ovat aivan kaikki „Izvestijan” 2. numeron, varsinkin Martovin, Ionovin ja Mashinadzen artikkelit, — sellainen on asiallinen ja aivan oikea (opportunistien kannalta katsoen oikea) „Nashe Delon” ja Plehanovin kanssa solmittavan „rauhan” ohjelma. Lukekaa „Retsh” lehden 143. numerosta (vuoden 1915 toukokuun 27 piltä) „entisen vallankumousmiehen” hra Aleksinskin kirje „maan puolustuksesta”, joka on „demokraattisten aineiden tehtävä”, — ja te näette, että tämä nykyisen shovinisti Plehanovin innokas hovipoika hyväksyy täydellisesti tunnuksen „ei voittoja eikä tappioita”. Tämä on juuri Plehanovin, „Nashe Delon”, Axelrodin ja Kosovskin, Martovin ja Semkovskin *yhteinen* tunnus, vaikka heidän välillään tietenkin (totta kai!) säilyy „laillisia suuntavivahteita” ja „osittaista erimielisyyttä”. Koko tämä porukka tyytyy aatteellisesti, tärkeimmässä ja

perustavimmassa, siihen, että tunnustaa yhteisen kannan: „ei voittoja eikä tappioita” (huomautamme suluissa: *kenelle?* on selvää, että *nykyisille hallituksille*, nykyisille hallitseville luokille!). Käytännöllisesti ja poliittisesti he tyytyvät „yhtenäisyys”-tunnukseen. Se merkitsee *yhtenäisyyttä* „*Nashe Delon*” kanssa, s.o. tosiasiaassa täydellistä tyytymistä siihen, että „*Nashe Delo*” Tshheidzen ryhmän auttamana tulee edelleenkin harjoittamaan Venäjällä todellista politiikkaa ja tekemään todellista (porvarillisesti „todellista”) työtä joukkojen keskuudessa, mutta Organisaatiokomitea ja kumpp. pitävät oikeutenaan esittää ulkomailla ja maanalaisuudessa „vasemmistolaisia” varauksia, ladella miltei vallankumouksellisia korulauseita j.n.e. y.m.s. Älkäämme luoko mitään illuusioita: Brysselin liittoutuma, joka hajosi oitis ja siten todisti, ettei se ollut mitään muuta kuin vilppiä, on juuri siksi erittäin sopiva poliittisesti mädän tilanteen verhoamista varten. Vuoden 1914 heinäkuussa se verhosi mihinkään velvoittamattomilla miltei vasemmistolaisilla päätöslauselmilla „*Nasha Zarjaa*” ja „*Severnaja Rabotshaja Gazetaa*”. Vuoden 1915 heinäkuussa ei vielä ole pidetty „ystävien kohtaamistilaisuutta” eikä tehty „pöytäkirjaa”, mutta pääosien „esittäjät” ovat jo periaatteessa sopineet siitä, että he yksissä miehin verhoavat niillä tai näillä, samaten miltei vasemmistolaisilla korulauseilla „*Nashe Delon*”, Plehanovin ja Axelrodin sosialishovinismia. On kulunut vuosi — suuri ja raskas vuosi Euroopan historiassa. On paljastunut, että kansallisliberaalisen työväenpolitiikan mätäpäise *on tukehduuttanut* suurimman osan Euroopan sosialidemokraattisista puolueista, että se on täysin kypsä likvidaattoruudessaakin, — mutta „ystävyykset” ovat kuin Krylovin „*Kvartetin*” musikantit vaihdelleet istumapaikkoja ja taas alkaneet veisata kuorossa soraäänisesti: yhtenäisyys, yhtenäisyys... („*Nashe Delon*” kanssa)!

Pariisin „*Nashe Slovon*” esimerkki on varsin opettavainen „yhtenäisyyden” vilpittömille kannattajille. Organisaatiokomitean „*Izvestijan*” 2. numero antoi kuolettavan iskun „*Nashe Slovolle*”, ja nyt sen kuolema (poliittinen vaiko „fyysillinen”, se ei ole tärkeää) on vain ajan kysymys. Organisaatiokomitean „*Izvestijan*” 2. numero „surmasi” „*Nashe Slovon*” sillä yksinkertaisella lausunnolla, että Martov (joka olikin kuulemma OK:n sihteeristön jäsen, —

nähtävästi Semkovski ja Axelrod olivat „yksimielisesti” kooptoineet hänet, kaiketi siitä hyvästä, että hän oli suostunut olemaan vastedes toistamatta ajattelemattomia lauseita „Vorwärtsin” * „kuolemasta”), — että Martov ja „runsaasti puolet „Nashe Slovon” avustajista, jotka järjestyksellisesti kuuluvat Organisaatiokomiteaan”, *toteavat virheensä*, että he vain „naiiviudessaan” (Martov ingénu’n ** osassa — se ei ole hullumpaa) pitivät „Nashe Slovoa” „venäläisten internationalistien yhteisenä äänenkannattajana”, mutta että todellisuudessa „Nashe Slovo” osoittautui sekä „hajottavaksi”, „ryhmäkuntalaiseksi” (Semkovski lisää puolestaan: „anarko-syndikalistiseksi”) että „leniniläisen „Sotsial-Demokratin” edessä itseään puolustelevalleksi” lehdeksi.

Lukijakunnan edessä on esiintynyt „Nashe Slovon” 3 osapuolta, jotka ovat 7 tai 8 kuukautta tuloksettomasti yrittäneet liittyä yhteen: 1) kaksi toimituksen vasemmistolaista jäsentä („Nashe Slovon” № 107), jotka ovat vilpittömän myötätuntoisia internationalismia kohtaan ja joita vetää „Sotsial-Demokratin” puoleen (ks. „Nashe Slovon” 122. numerosta heille osoitettua puolueemme Pariisiin jaoston tervehdyspäättöslauselmaa); 2) Martov ja „OK-laiset” („runsaasti puolet”); 3) Trotski, joka tapansa mukaan ei ole periaatteessa samaa mieltä sosialishovinistien kanssa mistään asiasta, mutta *käytännössä* on heidän kanssaan samaa mieltä *kaikesta* (muun muassa Tshheidzen ryhmän „onnellisen sovittelutoiminnan” — niin kai sitä diplomaattisella kielellä nimitettiin? — ansiosta).

Yhtenäisyyden vilpittömien kannattajien ratkaistavaksi asettuu kysymys: miksi „Nashe Slovo” kärsi vararikon ja hajaantui? Tavallisesti hajaannuksien syyksi esitetään ilkeiden „leniniläisten” ihmisvihaa uhkuva „hajotustoiminta” (Semkovskin artikkeli „Izvestijan” 2. numerossa, Axelrodin „Nashe Slovoissa” j.n.e. y.m.s.). Mutta nämä ilkeät ihmiset eivät ole osallistuneet lainkaan „Nashe Slovon” julkaisemiseen *eivätkä* tästä yksinkertaisesta syystä *ole voineet* erkaantua tahi lähteä pois lehden toimituksesta.

Mistä sitten on kysymys? Sattumastako? Vai siitäkö, että sosialidemokraattityöläisten ja „Nashe Delossa” olevien porvariston vaikutuksen levittäjäin (tosiasiallisesti:

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

** — nalivin rahvaanhimisen. *Toim.*

liberaalisen ja shovinistisen porvariston asiamiesten) yhtenäisyys on mahdotonta ja vahingollista?

· Mieltiköötpä „yhtenäisyyden” kannattajat tätä.

· Euroopan sosialidemokratiassa ovat „yhtenäisyyden” puolesta esiintyneet nyt, hiukan toisenlaisessa tilanteessa ja muodossa, Kautsky ja Haase yhdessä itsensä Bernsteinin kanssa. Tuntien joukkojen vasemmistolaisuuden nämä „auctoriteetit” ehdottavat vasemmistolaisille sosialidemokraateille rauhaa, jonka kirjoittamattomana ehtona on rauha Südekumien kanssa. Sanoissa kieltäydytään „elokuun 4 päivän politiikasta”, paikataan kansallisliberaalisen ja sosialidemokraattisen työväenpolitiikan välillä oleva repeämä jonkinlaisilla mihinkään velvoittamattomilla (ja joissakin suhteissa Hindenburgille ja Joffre'ille jopa edullisillakin) korulauseilla „rauhasta” (siihen sopii juuri rauhan tunnus), platonisella annektoinnin tuomitsemisella y.m.s. Likimain sellainen on Kautskyn ja Bernsteinin ohjelma, jota ranskalaisetkin sosialishovinistit ovat valmiit kannattamaan, kuten eräistä „L'Humanité'n” * viiheistä näkyy. „Riippumattomaan työväenpuolueeseen” kuuluvat englantilaiset tulevat tietenkin puolustamaan kallionlujasti sellaista sosialishovinismin armahdusta, jota verhotaan tekemällä useita kumarruksia vasemmalle. Tietenkin itse luoja on käskenyt „OK-laisten” ja Trotskin tarrautua nyt kiinni Kautskyn ja Bernsteinin liepeisiin.

Me pidämme tuota opportunistien johtomiehen ja „radikaalien” leirin tekopyhien shovinistien johtajan käännöstä vasempaan — ilveilynä, jonka tarkoituksena on *pelastaa* sosialidemokratiassa oleva *mätä* kumarruksella vasemmalle ja itseasiassa lujittaa kansallisliberaalista työväenpolitiikkaa mitättömien, „vasemmistolaisille” tehtyjen sanallisten myönnytysten hinnalla.

Objektiivinen tilanne on Euroopassa sellainen, että joukot joutuvat yhä suuremman pettymyksen valtaan, että niiden keskuudessa kasvaa tyytymättömyys, protesti, kiihtymys, vallankumouksellinen mieliala, joka saattaa vississä kehitysvaiheessaan muuttua uskomattoman nopeasti toiminnaksi. Käytännössä kysymys on nyt asettunut yksinomaan vain näin: on joko autettava *omaa* porvaristoa ja

* — „Ihmiskunta”. *Tolm.*

omaa hallitusta vastaan tähdätyn vallankumouksellisen toiminnan kasvua ja kehitystä tahi hillittävä, tyrehdytettävä, tyynnytetävä vallankumouksellista mielialaa. Viimeksi mainitun tarkoituksiperän saavuttamiseksi liberaaliset porvarit ja opportunistit ovat valmiit (ja *omien* etujensa kannalta katsoen heidän *pitää* olla valmiit) latelemaan miten vasemmistolaisia sanoja hyvänsä, lupaamaan loputtomasti aseistariisumista ja rauhaa, annektoinnista kieltäytymistä, kaikenlaisia reformeja, mitä hyvänsä, kunhan vain saavat estetyksi joukkojen erkanemisen opportunistisista johtajistaan ja niiden siirtymisen yhä vakavampiin vallankumouksellisiin tekoihin.

Alkkää uskoko minkäänlaisiin korusanaisiin ohjelmiin, — sanomme me joukoille, — luottakaa omaan, vallankumoukselliseen joukkotoimintaanne omaa hallitustanne ja porvaristoanne vastaan, koettakaa kehittää sellaista toimintaa; vain kansalaissota sosialismin puolesta on pelastuksena metsäläistymiseltä ja mahdollistaa edistyksen Euroopassa.

P.S. Tämä artikkeli oli jo ladottu, kun saimme hra Plehanovin, „entisen vallankumousmiehen” G. Aleksinskin ja kumpp. kokoelman „Sota”. Siinä on koko rykelmä niiden sosialishovinistien sofismeja ja valheita, jotka yrittävät kuvata tsarismin mitä taantumuksellisinta ryöstösotaa „oikeutetuksi” sodaksi, „puolustussodaksi” y.m.s.! Suosittelemme tätä tsarismin edessä matelemisen häpeällistä kokoelmaa kaikille, jotka haluavat vakavissaan päästä selville II Internationalen vararikon syistä. On muuten huvittavaa, että nämä avomieliset sosialishovinistit ovat *täysin* tyytyväisiä sekä Tshheidzeen että hänen ryhmäänsä. Tähän ryhmään ovat tyytyväisiä niin Organisaatiokomitea, Trotski kuin myös Plehanov yhdessä Aleksinskin ja kumpp. kanssa — ja se on luonnollista, sillä Tshheidzen ryhmä on vuosien mittaan todistanut osaavansa varjella opportunisteja ja palvella heitä.

Siperiaan menneen VSDT:n Duumaryhmän suhteen herat Plehanov ja Aleksinski valehtelevat häpeämättömästi. Nyt on todennäköisesti jo lähellä se aika, jolloin voidaan asiakirjojen perusteella kumota valehtelijat.